

ÚRAD PRE VEREJNÉ OBSTARÁVANIE
predseda úradu
Ružová dolina 10, 821 09 Bratislava

Bratislava 24. 1. 2020
Číslo spisu: 3542-P/2020

Predseda Úradu pre verejné obstarávanie, Ružová dolina 10, 821 09 Bratislava (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) ako orgán príslušný na konanie podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci rozkladu zo dňa 5. 11. 2019, ktorý podal účastník konania **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351** zastúpený advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s.r.o., Červeňova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 885 459 (ďalej len „účastník konania“) proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej ako „úrad“ alebo ako „prvostupňový správny orgán“) č. spisu 12882-3000/2019 zo dňa 17. 10. 2019

r o z h o d o l :

Rozklad účastníka konania zo dňa 5. 11. 2019 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku **zamietam** a rozhodnutie úradu č. spisu 12882-3000/2019 zo dňa 17. 10. 2019 o uložení pokuty účastníkovi konania podľa **§ 182 ods. 1 písm. a)** zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 8. 2018 (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) vo výške **14 585,82 eur** (slovom: štrnásťtisícpäťstoosemdesiatpäť eur a osemdesiatdva centov) **potvrdzujem**.

Účastník konania je povinný uložení pokutu zaplatiť v lehote **do 15 dní** odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet správneho orgánu číslo **IBAN SK10 8180 0000 0070 0006 2713**, vedený v Štátnej pokladnici s uvedením identifikačného variabilného symbolu **1288230019** a konštantného symbolu **0558**.

O d ô v o d n e n i e

Účastník konania podal proti rozhodnutiu úradu č. spisu 12882-3000/2019 zo dňa 17. 10. 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) o uložení pokuty rozklad podľa § 61 správneho poriadku v zákonom stanovenej lehote na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu

1. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím uložil **účastníkovi konania** pokutu podľa **§ 182 ods. 1 písm. a)** zákona o verejnom obstarávaní v celkovej výške **14 585,82 eur** za to, že zadal nadlimitnú zákazku na poskytnutie služieb s predmetom „**DOPRAVA DREVA**“ časť „**ZÁPAD**“ postupom priameho rokovacieho konania bez preukázania splnenia podmienok na jeho použitie, ktorého výsledkom bolo uzatvorenie Rámцovej dohody

č. 4965/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 so spoločnosťou AF-CAR, s.r.o., Okoličianska 65, 031 04 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 399 621 v rozpore s § 81 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní. Oznámenie o použití priameho rokovacieho konania v dôsledku mimoriadnej udalosti bolo zverejnené vo Vestníku verejného obstarávania č. 129/2018 zo dňa 2. 7. 2018.

2. Správne konanie vo veci správneho deliktu podľa § 182 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní začal správny orgán z úradnej povinnosti. Prvostupňový správny orgán v súlade s § 18 správneho poriadku oznámil účastníkom konania začatie správneho konania za porušenie zákona o verejnom obstarávaní listom zo dňa 10. 9. 2019, ktorý bol účastníkovi konania doručený dňa 18. 9. 2019.
3. Účastníkovi konania bolo dňa 23. 9. 2019 podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku umožnené oboznámiť sa s podkladom pre rozhodnutie, vyjadriť sa k nemu, vrátane spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho prípadné doplnenie. Po oboznámení sa s podkladom pre rozhodnutie dňa 23. 9. 2019 účastník konania uviedol, že sa pridrižiava tvrdení uvedených v rámci výkonu kontroly, nenavrhol vykonanie ďalšieho dokazovania.

Rozklad podaný účastníkom konania

4. Účastník konania v rozklade uvádza, že považuje závery správneho orgánu uvedené v napadnutom rozhodnutí za predčasné, rozhodnutie označuje za nezákonné, nespravodlivé predstavujúce arbitrárny a svojvoľný výkon spravodlivosti. Námietky účastníka konania však nerozporujú existenciu porušenia zákona použitím priameho rokovacieho konania bez preukázania splnenia podmienok na jeho použitie. Účastník konania nespochybňuje, že sa dopustil správneho deliktu. Účastník konania rozkladom napáda výlučne výšku uloženej pokuty, ktorú považuje za nesprávnu z nasledovných dôvodov.
5. Účastníkovi konania bola za spáchanie deliktu podľa § 182 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní uložená pokuta v troch správnych konaniach. Okrem predmetného rozhodnutia tak aj rozhodnutiami č. spisu 12984-3000/2019 zo dňa 17. 10. 2019 vo výške 50 817,30 eur a č. spisu 12985-3000-2019 zo dňa 17. 10. 2019 vo výške 44 264,46 eur. Vo všetkých troch prípadoch sa účastník konania dopustil protiprávneho konania tým, že použil priame rokovacie konanie bez preukázania splnenia zákonných podmienok na jeho použitie. Podľa názoru účastníka konania došlo v danom prípade k súbehu správnych deliktov a za všetky tri prípady mu mala byť, aplikujúc absorpčnú zásadu na základe analógie legis, uložená len jedna pokuta za najprísnejšie trestaný správny delikt, t. j. v danom prípade sankcia vo výške 5% z najvyššej predpokladanej hodnoty zákazky, t. j. sumy 846 955,00 eur určenej v rámcovej dohode č. 4963/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018. Tým, že správny orgán rozhodoval o každom porušení samostatne a uložil tri pokuty, podľa názoru účastníka konania nepostupoval v zmysle súdnej praxe.
6. Tvrdenia týkajúce sa potreby aplikácie absorpčnej zásady účastník konania opiera o tie skutočnosti, že hoci na zabezpečenie dopravy dreva v dôsledku rozdelenia celkovej zákazky na tri časti v konečnom dôsledku postupoval tromi postupmi priameho rokovacieho konania, ktoré začal každé zvlášť samostatným oznámením o použití priameho rokovacieho konania zverejnenom vo Vestníku verejného obstarávania, vo svojom súhrne však predmetné časti mali podľa názoru účastníka konania predstavovať jedno spoločné verejné obstarávanie. V nadväznosti na uvedené účastník konania napáda i preskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko podľa jeho názoru z neho nie je zjavné, ako bolo rozhodnuté v prípade

ďalších dvoch správnych konaní č. spisu 12984-3000/2019 a č. spisu 12985-3000-2019 a na základe akého dôvodu bolo vo veci vydané samostatné rozhodnutie.

7. Účastník konania ďalej nesprávnosť výšky uloženej sankcie vidí aj v tom, že správny orgán nevyužil správnu úvahu a postupoval striktno podľa ust. § 182 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, pričom zohľadnil výlučne 5% sadzbu za správny delikt bez akéhokoľvek zníženia. Podľa názoru účastníka konania rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie zohľadnenia závažnosti, rozsahu, dĺžky, následkov a povahy porušenia povinností na strane účastníka konania pri určovaní výšky uloženej pokuty. Opierajúc sa o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/183/2015 zo dňa 25. 5. 2017 sa účastník konania domnieva, že správny orgán bol povinný dodržiavať požiadavku prísnej individualizácie sankcie a pokiaľ nebola v správnom konaní o postihu za správny delikt preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov protiprávneho konania, mal správny orgán ukladanú sankciu primerane znížiť.
8. Výšku uloženej pokuty účastník konania považuje za nesprávnu aj z dôvodu, že za základ na jej výpočet správny orgán použil sumu ustanovenú v Rámcovej dohode č. 4965/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 (ďalej len „Rámcová dohoda“), avšak vrátane 20% DPH. Podľa názoru účastníka konania je takýto postup správneho orgánu nesprávny, pretože obe zmluvné strany sú platiteľmi DPH v zmysle ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, a preto v konečnom dôsledku by účastník konania dodávateľovi uhradil len sumu bez DPH.
9. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti účastník konania navrhuje, aby rozkladový orgán napadnuté rozhodnutie zmenil a pokutu udelenú účastníkovi konania primerane znížil, alternatívne aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že aplikuje absorpčnú zásadu a za základ výpočtu pokuty použije sumu upravenú Rámcovou dohodou bez DPH.

Právny rámec

10. Podľa § 10 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní verejný obstarávateľ a obstarávateľ sú povinní pri zadávaní zákaziek, koncesií a pri súťaži návrhov postupovať podľa tohto zákona.
11. Podľa § 10 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní verejný obstarávateľ a obstarávateľ musia dodržať princíp rovnakého zaobchádzania, princíp nediskriminácie hospodárskych subjektov, princíp transparentnosti, princíp proporcionality a princíp hospodárnosti a efektívnosti.
12. Podľa § 81 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní priame rokovacie konanie môže verejný obstarávateľ použiť len vtedy, ak zákazka na dodanie tovaru, na uskutočnenie stavebných prác alebo na poskytnutie služby sa zadáva z dôvodu mimoriadnej udalosti nespôsobenej verejným obstarávateľom, ktorú nemohol predvídať, a vzhľadom na vzniknutú časovú tieseň nemožno uskutočniť verejnú súťaž, užšiu súťaž ani rokovacie konanie so zverejnením.
13. Podľa § 82 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní ak verejný obstarávateľ použije priame rokovacie konanie z dôvodu mimoriadnej udalosti, je povinný poslať úradu pred uzavretím zmluvy elektronicky vo formáte a postupmi na prenos dostupnými na webovom sídle úradu oznámenie, v ktorom odôvodní jeho použitie; to neplatí, ak verejný obstarávateľ uverejnil oznámenie o zámere uzavrieť zmluvu.
14. Podľa § 182 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní úrad uloží verejnému obstarávateľovi alebo obstarávateľovi pokutu vo výške 5% zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu, koncesnú zmluvu alebo rámcovú dohodu podľa tohto zákona, spôsobom alebo postupom ustanoveným týmto zákonom.

15. Podľa § 182 ods. 5 prvá veta zákona o verejnom obstarávaní za zmluvnú cenu sa na účely výpočtu výšky pokuty považuje cena určená v zmluve, v rámcovej dohode alebo v koncesnej zmluve za celý predmet zákazky.
16. Podľa čl. 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.
17. Podľa 182 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní možno konanie o uložení pokuty začať do jedného roka odo dňa, keď sa úrad dozvedel o porušení zákona, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu došlo. Konanie o uložení pokuty za porušenie zákona, o ktorom sa úrad dozvie v konaní o preskúmanie úkonov kontrolovaného po uzavretí zmluvy, možno začať do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia úradu.
18. Podľa bodu 50 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2014/24/EÚ z 26. februára 2014 o verejnom obstarávaní a o zrušení smernice č. 2004/18/ES (ďalej len „smernica č. 2014/24/EÚ“) vzhľadom na škodlivý vplyv na hospodársku súťaž by sa rokovacie konanie bez predchádzajúceho zverejnenia oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania malo využívať len vo veľmi výnimočných prípadoch. Táto výnimka by sa mala obmedziť na prípady, keď uverejnenie nie je možné z dôvodov mimoriadnej naliehavosti v dôsledku udalostí, ktoré verejný obstarávateľ nemohol predvídať a za ktoré ani nenesie zodpovednosť, alebo keď je od začiatku jasné, že toto uverejnenie by nepodnietilo väčšiu hospodársku súťaž alebo neprinieslo lepšie výsledky obstarávania, v neposlednom rade preto, že z objektívneho hľadiska existuje len jeden hospodársky subjekt, ktorý môže túto zákazku realizovať. To je prípad umeleckých diel, keď osoba umelca štandardne určuje jedinečný charakter a hodnotu samotného umeleckého predmetu. Výlučnosť môže vyplývať aj z iných dôvodov, ale využitie rokovacieho konania bez zverejnenia, keď situáciu výlučnosti nevytvoril samotný verejný obstarávateľ so zreteľom na budúci postup obstarávania, môžu odôvodniť len situácie objektívnej výlučnosti. (...).
19. Podľa čl. 32 ods. 2 písm. c) smernice č. 2014/24/EÚ rokovacie konanie bez predchádzajúceho zverejnenia sa pri verejných zákazkách na uskutočnenie stavebných prác, verejných zákazkách na dodanie tovaru a verejných zákazkách na poskytnutie služieb môže použiť, pokiaľ je to nevyhnutne potrebné, ak z dôvodov mimoriadnej naliehavosti v dôsledku udalostí, ktoré verejný obstarávateľ nemohol predvídať, nie je možné dodržať lehoty verejnej súťaže alebo užšej súťaže alebo rokovacieho konania. Za okolnosti použité na odôvodnenie mimoriadne naliehavých prípadov nenesie v žiadnom prípade zodpovednosť verejný obstarávateľ.
20. Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.
21. Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.
22. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako

sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

23. Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.
24. Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.
25. Podľa § 61 ods. 2 správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.
26. Podľa § 61 ods. 3 správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

Zistenia druhostupňového správneho orgánu

27. Druhostupňový správny orgán pri rozhodovaní o rozklade skúmal a posudzoval najmä nasledovný spisový materiál:
 - Napadnuté rozhodnutie zo dňa 17. 10. 2019 spolu so súvisiacim spisovým materiálom z prvostupňového konania,
 - Rozklad účastníka konania zo dňa 5. 11. 2019,
 - Súvisiaci spisový materiál.
28. Druhostupňový správny orgán taktiež preskúmal postup prvostupňového správneho orgánu pri vydaní napadnutého rozhodnutia, pričom v súvislosti so skutočnosťami uvádzanými v rozklade dospel k nasledovným zisteniam. Prvostupňový správny orgán v rozklade neidentifikoval žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali o veci rozhodnúť v rámci autoremedúry podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku a v súlade s § 57 ods. 2 správneho poriadku postúpil spis na rozhodnutie druhostupňovému správnenému orgánu. O uvedenej skutočnosti informoval účastníka konania listom č. spisu 12882-3000/2019 zo dňa 2. 12. 2019, ktorý bol účastníkovi konania doručený do elektronickej schránky dňa 5. 12. 2019.
29. Z predloženej dokumentácie druhostupňový správny orgán zistil, že účastník konania ako verejný obstarávateľ podľa § 7 ods. 1 písm. d) zákona o verejnom obstarávaní zadal nadlimitnú zákazku na poskytnutie služieb s predmetom „DOPRAVA DREVA“ časť „ZÁPAD“ postupom priameho rokovacieho konania bez preukázania splnenia podmienok na jeho použitie, ktorého výsledkom bolo uzatvorenie Rámcovej dohody č. 4965/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 so spoločnosťou AF-CAR, s.r.o., Okoličianska 65, 031 04 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 399 621 na základe oznámenia o použití priameho rokovacieho konania v dôsledku mimoriadnej udalosti zverejnil vo Vestníku verejného obstarávania č. 129/2018 zo dňa 2. 7. 2018. Z rozkladu účastníka konania vyplýva, že predmetnú skutočnosť žiadnym spôsobom nerozporoval.
30. Z podkladu pre rozhodnutie vyplýva, že účastník konania priamym rokovacím konaním **v troch samostatných verejných obstarávaníach** uzatvoril tri samostatné rámcové dohody, a to Rámcovú dohodu č. 4965/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 so spoločnosťou AF-CAR, s.r.o., Okoličianska 65, 031 04 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 399 621 za účelom poskytnutia služieb na predmet „DOPRAVA DREVA“ časť „ZÁPAD“, Rámcovú dohodu č. 4963/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 so spoločnosťou ROBI, spol. s r.o., Štefánikova 84, 949 01 Nitra, IČO:

36518514 za účelom poskytnutia služieb na predmet „DOPRAVA DREVA“ časť „STRED“ a Rámcovú dohodu č. 4964/2018/LSR zo dňa 28. 6. 2018 so spoločnosťou Di Mihálik, s.r.o., Jesenského 1089/11, 010 01 Žilina, IČO: 36393011 za účelom poskytnutia služieb na predmet „DOPRAVA DREVA“ časť „VÝCHOD“. V čase pred uzatvorením menovaných troch rámcových dohôd, ktoré predstavovali výsledok troch samostatných verejných obstarávaní formou priameho rokovacieho konania, vyhlásil účastník konania verejné obstarávanie formou verejnej súťaže na predmet zákazky „DOPRAVA DREVA“ s celkovou odhadovanou hodnotou 38 073 188,00 Eur bez DPH zverejnením Oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania č. 2737 vo Vestníku verejného obstarávania č. 38/2018 zo dňa 22. 2. 2018 (ďalej len „verejná súťaž „Doprava dreva“). Účastník konania predmetnú zákazku rozdelil na tri časti, a to Západ, Stred a Východ. Rámcová dohoda bola v zmysle jej bodu 3.1 uzatvorená na dobu určitú, a to do 31. 7. 2018 alebo do ukončenia verejnej súťaže „Doprava dreva“, ktorú účastník konania realizoval na časť Západ, pričom verejná súťaž „Doprava dreva“ sa na účely tejto Rámcovej dohody považuje za skončenú okamihom nadobudnutia účinnosti Rámcovej dohody uzatvorenej s úspešným uchádzačom, pričom rozhodujúca skutočnosť pre ukončenie Rámcovej dohody je tá, ktorá nastane skôr. Výsledkom verejnej súťaže „Doprava dreva“ v časti 1 bolo uzatvorenie Rámcovej dohody č. 5773/2018/LSR so spoločnosťou AF-CAR, s.r.o., Okoličianska 65, 031 04 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 399 621 dňa 10. 7. 2018, ktorú účastník konania zverejnil v Centrálnom registri zmlúv dňa 30. 7. 2018.

31. Na základe uvedených skutočností druhostupňový správny orgán nesúhlasí s názorom účastníka konania, podľa ktorého nemal prvostupňový správny orgán postupovať správne, ak neaplikoval absorpčnú zásadu, a vo veciach troch samostatných verejných obstarávaní, priamych rokovacích konaní, hoci vychádzajúcich zo skutočnosti, že kopírovali časti zákazky verejného obstarávania vyhláseného účastníkom konania formou verejnej súťaže na predmet zákazky „Doprava dreva“, rozhodoval v troch samostatných správnych konaniach. Druhostupňový správny orgán zdôrazňuje, že analógia, ktorej použitie účastník konania pri svojich úvahách predpokladá, nie je v danom prípade prípustná. Otázkou aplikácie analógie iuris sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) v konaní sp. zn. 3 Sžf/41/2008 zo dňa 29. 1. 2009, kde uviedol, cit.: *„Pri analógii práva v prípade, keď sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma, postupuje orgán aplikácie práva podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia práva. Prihliada pritom na zmysel, či účel zákona (ratio legis). Vo verejnom práve je možnosť použitia analógie ojedinelá. Vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. Analógia je vylúčená v odvetví správneho a finančného práva“*. Základom možnosti použitia analógie, či už hovoríme o analógii iuris alebo analógii legis, je tak absencia riešenia určitého prípadu. Zákon o verejnom obstarávaní však v **ust. § 182 ods. 4 druhá veta priamo definuje podmienky aplikácie absorpčnej zásady** na prípady, v ktorých sa účastník konania dopustí **viacerých správnych deliktov v jednom verejnom obstarávaní**.
32. Skutočnosť, že zadanie zákazky formou priameho rokovacieho konania predstavuje samostatné verejné obstarávanie vyplýva aj z ust. § 82 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní. Z Oznámenia o použití priameho rokovacieho konania v dôsledku mimoriadnej udalosti zverejneného verejným obstarávateľom vo Vestníku verejného obstarávania č. 129/2018 zo dňa 2. 7. 2018 nevyplývajú skutočnosti tvrdené účastníkom konania, t.j., že tri samostatné postupy priameho rokovacieho konania majú de facto predstavovať súhrne jedno verejné obstarávanie.

Druhostupňový správny orgán má na základe predmetných skutočností za to, že nebolo úlohou napadnutého rozhodnutia bližšie špecifikovať, ako sa prvostupňový správny orgán vysporiadal s existenciou dvoch obdobných správnych konaní vedených v prípadoch ďalších dvoch verejných obstarávaní s predmetom „DOPRAVA DREVA“ časť „STRED“ a s predmetom „DOPRAVA DREVA“ časť „VÝCHOD“. V konečnom dôsledku v oboch ďalších prípadoch rozhodol prvostupňový správny orgán samostatným rozhodnutím, ktoré bolo účastníkovi konania riadne doručené. Podľa ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku pritom v odôvodnení rozhodnutia musí byť uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia druhostupňový orgán nezistil, že by niektorá z menovaných náležitostí v rozhodnutí chýbala.

33. Druhostupňový správny orgán nevyklučuje možnosť aplikácie noriem trestného práva na správne trestanie, ktoré všeobecne konštatuje aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 8Sžo/147/2008 zo dňa 12. 3. 2009, na ktoré sa účastník konania vo svojej argumentácii odvoláva. Účastníkom konania v rozklade citované rozhodnutie NS SR však neodpovedá na sporné otázky, ktoré sám nastoľuje, keď nerieši otázku súbehu správnych deliktov.

34. Podobne ani rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. 3. 2008, na ktorý účastník konania poukazuje, nepotvrďuje jeho teóriu o nesprávnosti postupu prvostupňového orgánu. Odkaz na predmetné rozhodnutie NS SR totiž nie je v tejto právnej veci relevantný, **nakol'ko skutkový aj právny stav bol v tejto veci výrazne odlišný**. Rozhodnutie sa týkalo uloženia dvoch pokút v jednom rozhodnutí Slovenskou inšpekciou životného prostredia - Inšpektorát životného prostredia Žilina, ktorá uložila sťažovateľovi v tejto veci pokuty:

I. za iný správny delikt podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov za to, že v októbri roku 2005 vypustili vodnú nádrž B. bez súhlasu orgánu ochrany prírody, teda za vykonanie činnosti v rozpore s § 12 písm. e) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 5000 Sk (slovom päťtisíc slovenských korún),

*II. za iný správny delikt podľa § 90 ods. 3 písm. a) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov za to, že následkom činnosti uvedenej v bode I. došlo v apríli roku 2006 k rušeniu prirodzeného vývinu chráneného živočícha ropuchy bradavičnatej (*Bufo bufo*) teda za činnosť zakázanú podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún).*

Na základe uvedeného je zrejmé, že predmetná vec sp. zn. 8Sžo/28/2007 sa týkala zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, ktorý nedisponoval špeciálnou úpravou pre ukládanie sankcií tak, ako je tomu pri § 182 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, ktorý *expresis verbis* upravuje, ako má úrad postupovať pri spáchaní viacerých správnych deliktov v jednom verejnom obstarávaní. Nakol'ko takáto špeciálna právna úprava v zákone č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov absentovala, NS SR vyslovil názor, že by mala byť analogicky aplikovaná absorpčná zásada trestania. Taktiež nemožno ignorovať skutočnosť, že v predmetnej veci bolo vydané jedno rozhodnutie, ktorým boli uložené dve pokuty.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa otázkou súbehu správnych deliktov zaoberal v inom, novšom konaní, konkrétne 6 Sžf 7/2011 zo dňa 20. 7. 2011, na ktorý účastník konania taktiež upozorňuje. Podľa názoru súdu v tomto konaní, cit.: „*Pri súbehu viacerých deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť analogiae legis tzv. absorpčnú úpravu, ktorej podstata spočíva v absorpcii sadzieb, teda prísnejší trest pohlcuje miernejší. Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktov a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov, závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená. Na základe analógie je teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre ukladanie úhrnného trestu, t. j. správny orgán uloží za viaceré správne delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na delikt najprísnejšie postihnuteľný.*“ Je tak nad všetky pochybnosti zjavné, že o aplikácii analógie možno uvažovať len v prípade absencie osobitnej úpravy, ktorá však v ust. § 182 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní je obsiahnutá.
36. Správny orgán upriamuje pozornosť i na dôvodovú správu k zákonu č. 503/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o doplnení niektorých zákonov, z ktorej vyplýva aplikácia absorpčnej zásady pri ukladaní pokút za správne delikty. Predmetná zásada spočíva na princípe, že prísnejší delikt pohlcuje (absorbuje) delikt miernejší. Z uvedeného dôvodu, ak sa verejný obstarávateľ alebo obstarávateľ **v jednom postupe zadávania zákazky** dopustí viacerých správnych deliktov, pokuta sa uloží len za ten správny delikt, ktorý je sankcionovaný najvyššou sadzbuou pokuty. Zákonnodarca tu vyjadril jednoznačný úmysel osobitne riešiť absorpčnú zásadu pri sankcionovaní správnych deliktov, ktorý v nezmenenej forme preniesol aj do nového zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní platnom v čase zadania predmetnej zákazky postupom priameho rokovacieho konania (§ 182 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní), **avšak táto sa vzťahuje len na prípad, keď v jednom postupe (jedno zadávanie zákazky) bolo spáchaných viacero správnych deliktov.** A contrario teda vyplýva, že v prípade viacerých postupov je možné sankcionovať v jednom správnom konaní len jednotlivé porušenia v tom-ktorom postupe zadávania zákazky. Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že platná a účinná právna úprava prirodzene, logicky a zohľadňujúc represívny a preventívny účel správneho trestania vo verejnom obstarávaní, **limituje úpravu absorpčnej zásady správneho trestania vo verejnom obstarávaní na jeden konkrétny postup**, ktorého výsledkom je uzavretá zmluva, nakoľko len v takom prípade môže mať správne trestanie vo verejnom obstarávaní demotivujúci účinok pre potenciálnych porušovateľov zákona o verejnom obstarávaní.
37. V kontexte uvedeného je potrebné upozorniť na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. 5Sž 72/2007 zo dňa 12. 2. 2008, 1Sž 8/2006 zo dňa 26. 6. 2007, 3Sž 96/2007 zo dňa 17. 1. 2008, 5Sž97/2007 zo dňa 4. 11. 2008, 2Sžf 36/2010 zo dňa 15. 6. 2011, 2Sžf 11/2010 zo dňa 25. 11. 2010, **kde NS SR dospel k právnemu záveru, že je prípustné za niekoľko porušení zákona uložiť viacero sankcií.**
38. Druhostupňový správny orgán na základe vyššie uvedených skutočností zdôrazňuje vylúčenie možnosti aplikácie analógie trestného práva na ukladanie trestov za spáchanie niekoľkých správnych deliktov, pretože **podmienky uloženia súhrnného trestu priamo upravuje**

osobitná právna úprava a vzhľadom na skutkový stav nie je možné ust. § 182 ods. 4 druhá veta zákona o verejnom obstarávaní aplikovať. Účastník konania vyhlásil samostatné verejné obstarávanie, čo potvrdzuje Oznámenie o použití priameho rokovacieho konania v dôsledku mimoriadnej udalosti zverejnené vo Vestníku verejného obstarávania č. 129/2018 zo dňa 2. 7. 2018. Na základe uvedených skutočností má druhostupňový správny orgán za to, že vedenie troch samostatných správnych konaní pre tri samostatné verejné obstarávania predstavuje zákonný postup.

39. Akceptovanie názoru účastníka konania o nemožnosti sankcionovania samostatnými pokutami v prípade existencie samostatných správnych deliktov podľa názoru správneho orgánu odporuje logike a účelu zákona. Pripustením potrestania účastníka konania uložením len jednej spoločnej pokuty pre tri samostatné správne delikty v troch samostatných verejných obstarávaniach uplatniac pritom absorpčnú zásadu by v aplikačnej praxi prinieslo disproporčnosť a vnieslo značnú diskrimináciu voči subjektom verejného obstarávania. Ad absurdum verejný obstarávateľ, ktorý spácha viacero správnych deliktov podľa § 182 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, by bol potrestaný len jedinou pokutou rovnako, ako verejný obstarávateľ, ktorý spácha len jeden rovnako sankcionovateľný správny delikt. Takýto aplikačný prístup v súvislosti so správnym trestaným koliduje s účelom správneho trestania, ktoré by malo opakované páchanie správnych deliktov zohľadňovať ako priťažujúcu okolnosť. Súčasne by uvedeným postupom správny orgán, ad absurdum, vytváral priestor, v ktorom by sa verejným obstarávateľom a obstarávateľom oplatilo porušovať zákon o verejnom obstarávaní a zákonom stanovené prísne pravidlá obchádzať. Na ilustráciu možno poukázať na praktický príklad, ak by napr. konkrétny verejný obstarávateľ v konkrétnom obstarávacom období naplnil skutkovú podstatu niekoľko desiatok správnych deliktov, bolo by možné sankcionovať len jeden. Výkladovému prístupu účastníka konania v súvislosti s rozsahom absorpčnej zásady absolútne chýba demotivujúci prvok správneho trestania vo verejnom obstarávaní vo vzťahu k potenciálnym páchatel'om správnych deliktov, nakoľko neodradzuje potenciálnych porušovateľov od porušovania zákona o verejnom obstarávaní, ale naopak zvyhodňuje páchatel'ov, ktorí sa dopustia viacerých najzávažnejších porušení zákona o verejnom obstarávaní. Taký výklad zákona odporuje princípom právneho štátu.
40. Pre vylúčenie pochybností druhostupňový správny orgán uvádza, že účastníkom konania tvrdená potreba spojenia konaní č. spisu 12882-3000/2019, č. spisu 12984-3000/2019 a č. spisu 12985-3000-2019 do jedného spoločného konania by nespôsobila ním očakávaný následok v podobe uloženia súhrnného trestu. V danom prípade by muselo dôjsť pre získanie základu na výpočet pokuty k súčtu predpokladaných hodnôt zákaziek dohodnutých v troch samostatných rámcových dohodách, ktoré boli výsledkom troch priamych rokovacích konaní, a to vzhľadom na dikciu zákona v § 182 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní.
41. Druhostupňový správny orgán sa nestotožňuje ani so závermi účastníka konania, podľa ktorých výška uloženej pokuty nie je správna, pretože základom na jej výpočet bola dohodnutá suma v Rámcovej dohode vrátane DPH. Podľa bodu 6.1 Rámcovej dohody, cit.: „Predpokladaná hodnota plnenia podľa tejto dohody je 846 955,00 eur bez DPH“, pričom z tabuľky prináležiacej k bodu 6.1 písm. b) Rámcovej dohody jednoznačne vyplýva, že účastník konania mal podľa Rámcovej dohody platiť dodávateľovi zmluvnú cenu vrátane DPH. V uvedenej tabuľke je pre jednotlivé položky exaktne špecifikovaná výška DPH nielen percentuálnou sadzbou, ale aj konkrétne vyčíslenou sumou pre jednotkové množstvo. Daná skutočnosť vyvracia tvrdenia účastníka konania predložené v rozklade, že v konečnom dôsledku by

dodávateľovi uhradil len sumu bez DPH. Prvostupňový správny orgán pri výpočte pokuty vychádzal výlučne z predpokladanej hodnoty zákazky, ktorá bola účastníkom konania kontrahovaná v zmysle vyššie citovanej Rámcovej dohody. Takýto postup je podľa názoru druhostupňového správneho orgánu v súlade s § 182 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého, cit.: „Za zmluvnú cenu sa na účely výpočtu výšky pokuty považuje cena určená v zmluve, v rámcovej dohode alebo v koncesnej zmluve za celý predmet zákazky. Ak sa v zmluve, v rámcovej dohode alebo v koncesnej zmluve neurčuje cena za celý predmet zákazky, zmluvnou cenou sa rozumie predpokladané množstvo určené verejným obstarávateľom alebo obstarávateľom vynásobené jednotkovými cenami za celú dobu trvania zmluvy, rámcovej dohody alebo koncesnej zmluvy. Zmluvnou cenou na účely výpočtu výšky pokuty podľa odseku 2 písm. b) sa rozumie cena, o ktorú sa zvyšuje zmluvná cena určená v pôvodnej zmluve, v pôvodnej rámcovej dohode alebo v pôvodnej koncesnej zmluve. Ak nemožno určiť zmluvnú cenu týmto spôsobom, zmluvnou cenou sa rozumie predpokladaná hodnota.“ V posudzovanom prípade bola z predloženej Rámcovej dohody identifikovaná predpokladaná hodnota plnenia.

42. Ďalej považuje druhostupňový správny orgán v tejto súvislosti za potrebné poukázať aj na § 3 ods. 3 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“), podľa ktorého cit.: „Ak nie je dohodnuté alebo osobitným predpisom ustanovené inak, **súčasťou ceny je aj daň z pridanej hodnoty**, príslušná spotrebná daň a pri dovážanom tovare aj clo a iné platby vyberané v rámci uplatňovania nesadzobných opatrení ustanovené osobitnými predpismi“. Na podporu svojich argumentov prvostupňový správny orgán poukazuje aj na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov, ktoré v predmetnej otázke zaujali jednotné stanovisko a v odôvodneniach svojich rozsudkov konštatovali, **že úrad postupoval správne, keď pri výpočte pokuty vychádzal zo zmluvnej ceny vrátane DPH**. Ide napr. o rozsudky Krajského súdu v Bratislave z 27. 3. 2012, sp. zn. 3S/357/2010 a zo 17. 2. 2012, sp. zn. 4S/355/2010, v ktorých súd uviedol, cit.: „Žalovaným uložená pokuta predstavuje čiastku 29 337,67 € t. j. 5 % zmluvnej ceny vrátane DPH na obdobie platnosti zmluvy, t. j. 6 rokov po prepočte konverzným kurzom. Výška uloženej sankcie teda zodpovedala právnej úprave účinnej v čase uzavretia zmluvy postupom rokovacieho konania bez zverejnenia“.
43. Rovnako rozhodol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 19. 6. 2013 v konaní sp. zn. 2 Sžf 37/2012, cit.: „Čo sa týka výšky namietanej pokuty, tak odvolací súd uvádza, že správny orgán uložil výšku pokuty v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, v zmysle ktorého úrad uloží verejnemu obstarávateľovi alebo obstarávateľovi pokutu vo výške 5 % zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona, alebo, ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením, alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie. Správne v tomto smere správny orgán vychádzal zo zmluvnej ceny zakotvenej v príslušnej zmluve s dodávateľom. V danom prípade výška uloženej sankcie zodpovedá i právnej úprave účinnej v čase uzavretia zmluvy postupom rokovacieho konania bez zverejnenia. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na ust. § 3 ods. 3 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva, že ak nie je dohodnuté alebo osobitným predpisom ustanovené inak, súčasťou ceny je aj daň z pridanej hodnoty, príslušná spotrebná daň a pri dovážanom tovare aj clo a iné platby vyberané v rámci uplatňovania nesadzobných opatrení ustanovené osobitnými predpismi“.
44. Podľa názoru druhostupňového správneho orgánu nemožno akceptovať ani tvrdenia účastníka konania, podľa ktorých bol správny orgán povinný aplikovať správnu úvahu podľa

§ 182 ods. 4 prvá veta zákona o verejnom obstarávaní aj v prípade rigorózne stanovenej výšky pokuty. Účastník konania svoj názor opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 8Sžo/183/2015 zo dňa 25. 5. 2017. Po skutkovej ani právnej stránke však dané rozhodnutie nepopisuje podobný stav, preto nie je možné sa naň v tomto prípade prihliadať. Z hľadiska obsahu sa týka pokutovania správnym orgánom v takom prípade, v ktorom už priamo zákon predpokladá správnu úvahu o výške pokuty, konkrétne v zmysle § 23 ods. 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 05. 2014, ktorý uvádza, že, cit.: „*ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 € a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 €*“.

45. Zákon o verejnom obstarávaní upravuje medze správnej úvahy, ktorú úrad uplatní pri rozhodovaní o výške uloženej sankcie, **ale len v prípade správnych deliktov podľa § 182 ods. 2 a ods. 3. Fixne určená výška pokuty 5% je nemenná** a nie je v kompetencii správneho orgánu, a to ani s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, aplikovať diskrečnú právomoc. Postup, aký predpokladá účastník konania, priamo odporuje princípom právneho štátu, najmä zásade právnej istoty. V tejto súvislosti prvostupňový správny orgán zdôrazňuje, že doposiaľ žiadnymi právoplatnými rozsudkami (okrem rozsudku sp. zn. 4Sžf/85/2012), v rámci ktorých sa preskúmavala zákonnosť rozhodnutí o uložení pokuty na základe rigorózne stanovenej výšky 5 % zo zmluvnej ceny, **nebola spochybnená ustálená rozhodovacia prax úradu týkajúca sa uloženia zákonom pevne stanovenej pokuty za správny delikt v správnom konaní**. Účastník konania sa tak nesprávne odvoláva na ustálený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Na podporu svojich tvrdení dáva druhostupňový správny orgán do pozornosti druhostupňové rozhodnutie úradu č. 13-P/02-2006 zo 7. 2. 2006 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sžo/452/2009 zo dňa 14. 9. 2010, ktorým bola preskúmaná jeho zákonnosť, a podľa ktorého, cit.: „... *Vychádzajúc z uvedeného správne orgány oboch stupňov postupovali správne, keď so žalobcom v druhom rade, správne vyhodnotili nesplnenie podmienok na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia a následne uložili žalobcovi v druhom rade sankciu podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého Úrad uloží obstarávateľovi pokutu vo výške 5 % zo zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona alebo ak nedodržel zverejnené kritériá na vyhodnotenie ponúk alebo ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie...*“ Prvostupňový správny orgán pri výpočte pokuty vychádzal podľa názoru druhostupňového správneho orgánu správne z dikcie kogentných ustanovení zákona o verejnom obstarávaní. Uvedené skutočnosti pritom preukazujú, že pri vyčíslení pokuty za správny delikt podľa ust. § 182 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní nie je možné zohľadňovať mieru negatívnych dôsledkov protiprávneho konania účastníka konania a ukladanú pokutu v rámci rozhodnutia vo veci znížiť, resp. akokoľvek upravovať. Uvedené pritom vyplýva priamo z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Prvostupňový správny orgán tak bol limitovaný dikciou zákona, od ktorej sa nemohol žiadnym spôsobom odchýliť.
46. Druhostupňový správny orgán má na základe daných skutočností za to, že prvostupňový správny orgán sa pri určovaní výšky pokuty neodklonil od doterajšej praxe. V tejto súvislosti

druhostupňový správny orgán zároveň poukazuje na rozhodnutie NS SR v konaní sp. zn. 10Sžo/40/2016 zo dňa 19. 4. 2017, podľa ktorého cit.: „*Pri preskúmaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej a generálnej, pričom v preskúmanej veci, podľa názoru odvolacieho súdu, nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému správne deliktu. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú ako aj represívnu a postihovať za protiprávne konanie; preto je žiadúce, aby bola citel'ná v majetkovej sfére páchatel'a deliktu... . Nemôže sa jednať o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Uložená pokuta plní taktiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho postupu.*“

47. Zhrnúc vyššie uvedené má druhostupňový správny orgán za to, že v tomto rozhodnutí posúdil všetky relevantné dôkazy, a to jednotlivo a následne vo vzájomnej súvislosti a na základe skutkových zistení správne dospel k záveru, že v rámci postupu zadávania zákazky nepochybne došlo ku konaniu zakladajúcemu skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 182 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní, pričom druhostupňový správny orgán preskúmal aj uloženie pokuty, kde dospel k záveru, že s ohľadom na dikciu zákona, súdnu prax i ustálenú prax úradu bola vypočítaná a udelená správne, a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.
48. Keďže správne konanie a rozhodnutie má mať nielen sankčný, ale hlavne výchovný účinok, druhostupňový správny orgán apeluje na účastníka konania, aby dôsledne dodržiaval ustanovenia právnych predpisov upravujúcich verejné obstarávanie.
49. Záverom druhostupňový správny orgán podotýka, že administratívnoprávna zodpovednosť za správny delikt je v zákone o verejnom obstarávaní konštruovaná na objektívnom princípe, t. j. na uloženie sankcie postačuje porušenie ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní bez ohľadu na zavinenie (úmyselné alebo nedbanlivostné).
50. Z uvedených dôvodov a na návrh osobitnej komisie ustanovenej podľa § 61 ods. 2 správneho poriadku druhostupňový správny orgán rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e

Podľa § 61 ods. 2 správneho poriadku sa proti tomuto rozhodnutiu nemožno odvolať. Rozhodnutie je preskúmateľné súdom.

(elektronický podpis)

JUDr. Miroslav Hlivák PhD., LL.M.
predseda úradu

Rozhodnutie sa doručuje elektronicky:

HMG LEGAL, s.r.o., Červeňova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 885 459, URI: ico://sk/35885459